

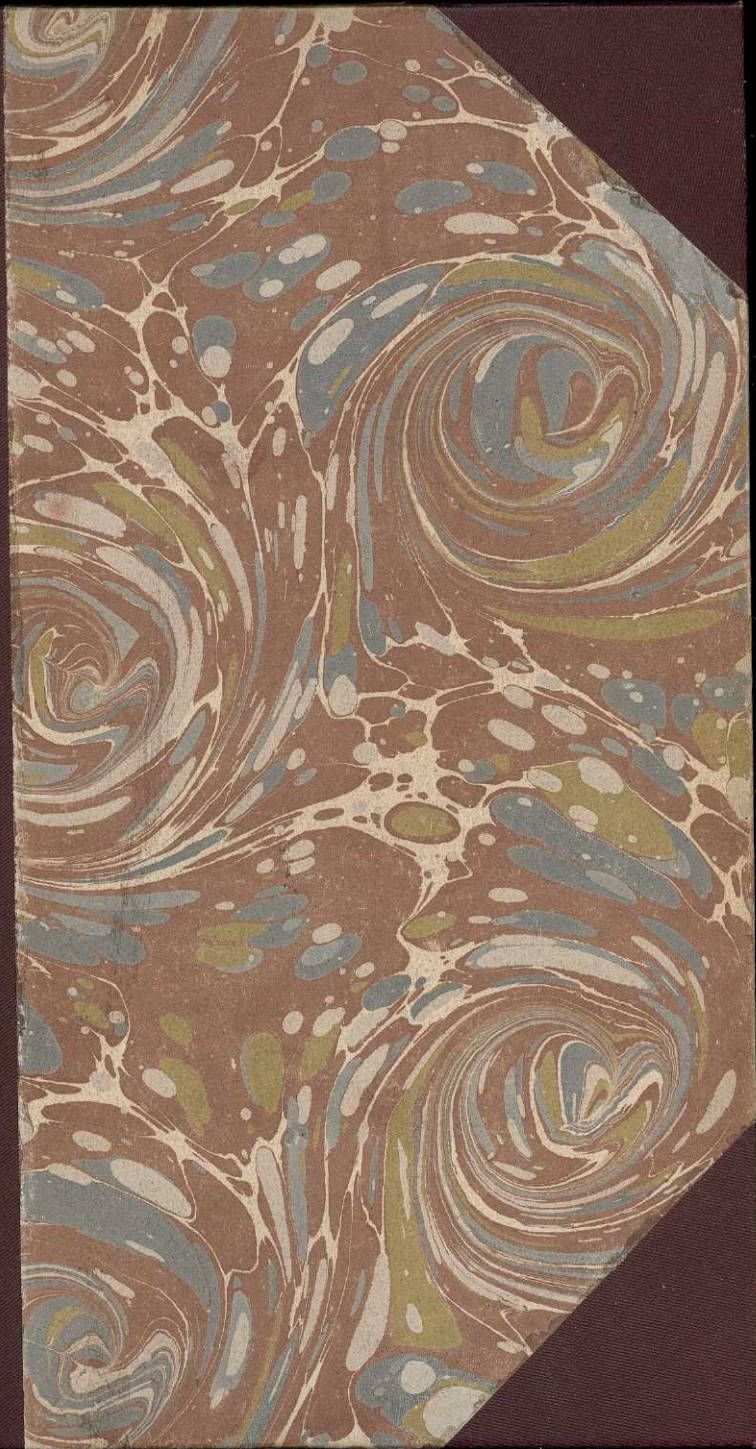
Det här verket är upphovrättskyddat enligt *Lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk*. Det har digitaliserats med stöd av Kap. 1, 16 § första stycket p 1, för forskningsändamål, och får inte spridas vidare till allmänheten utan upphovsrättsinnehavarens medgivande.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work is protected by Swedish Copyright Law (*Lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk*). It has been digitized with support of Kap. 1, 16 § första stycket p 1, for scientific purpose, and may no be disseminated to the public without consent of the copyright holder.

All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

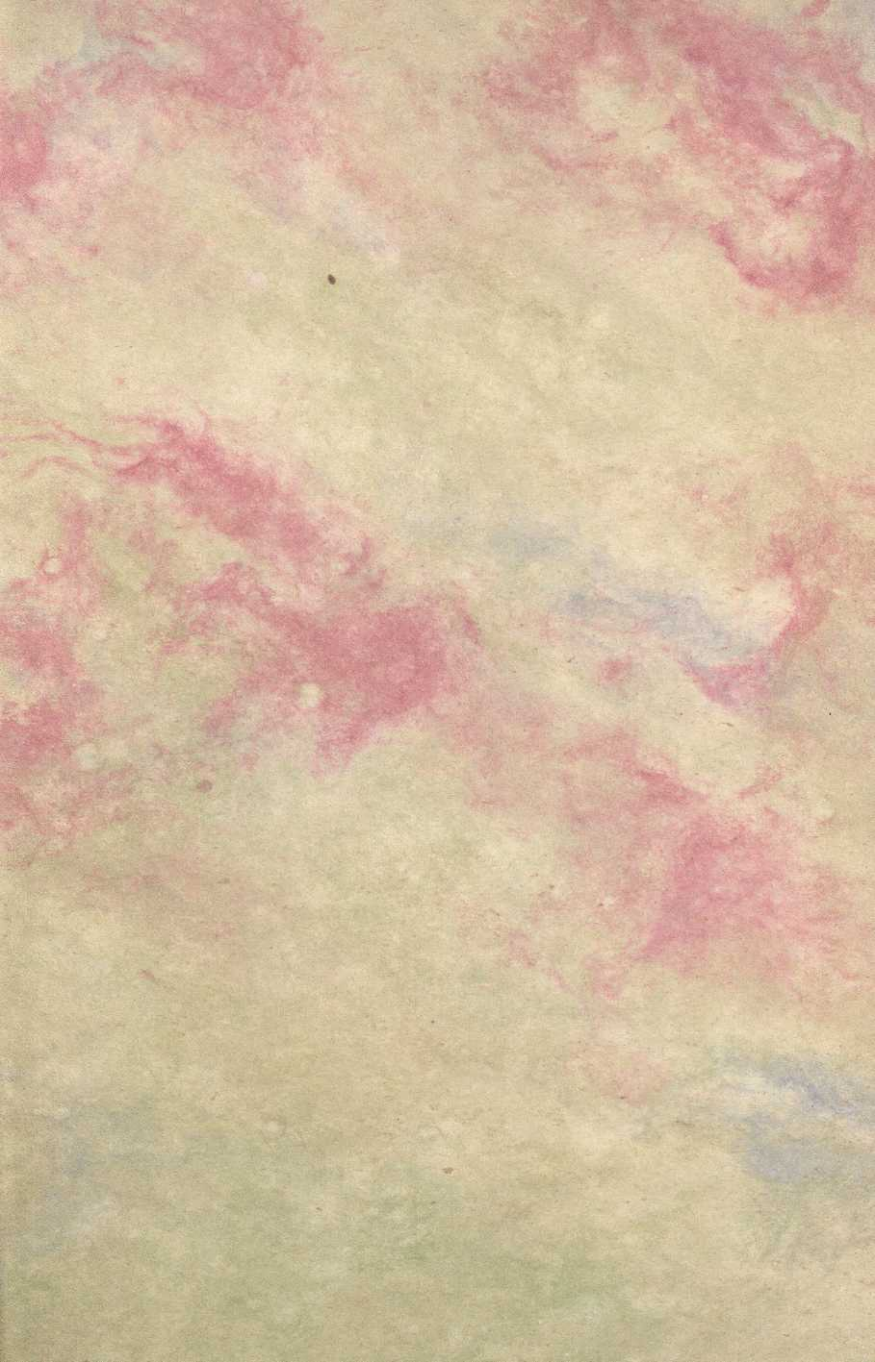

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

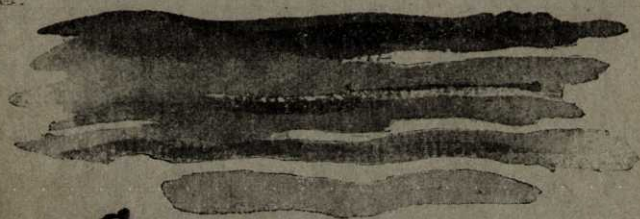

Lit.
S.

KERSTIN SÖDERHOLM

Mot ljuset
på bergen

SÖDERSTRÖM & C:o FÖRLAGSAKTIEBOLAG
1926

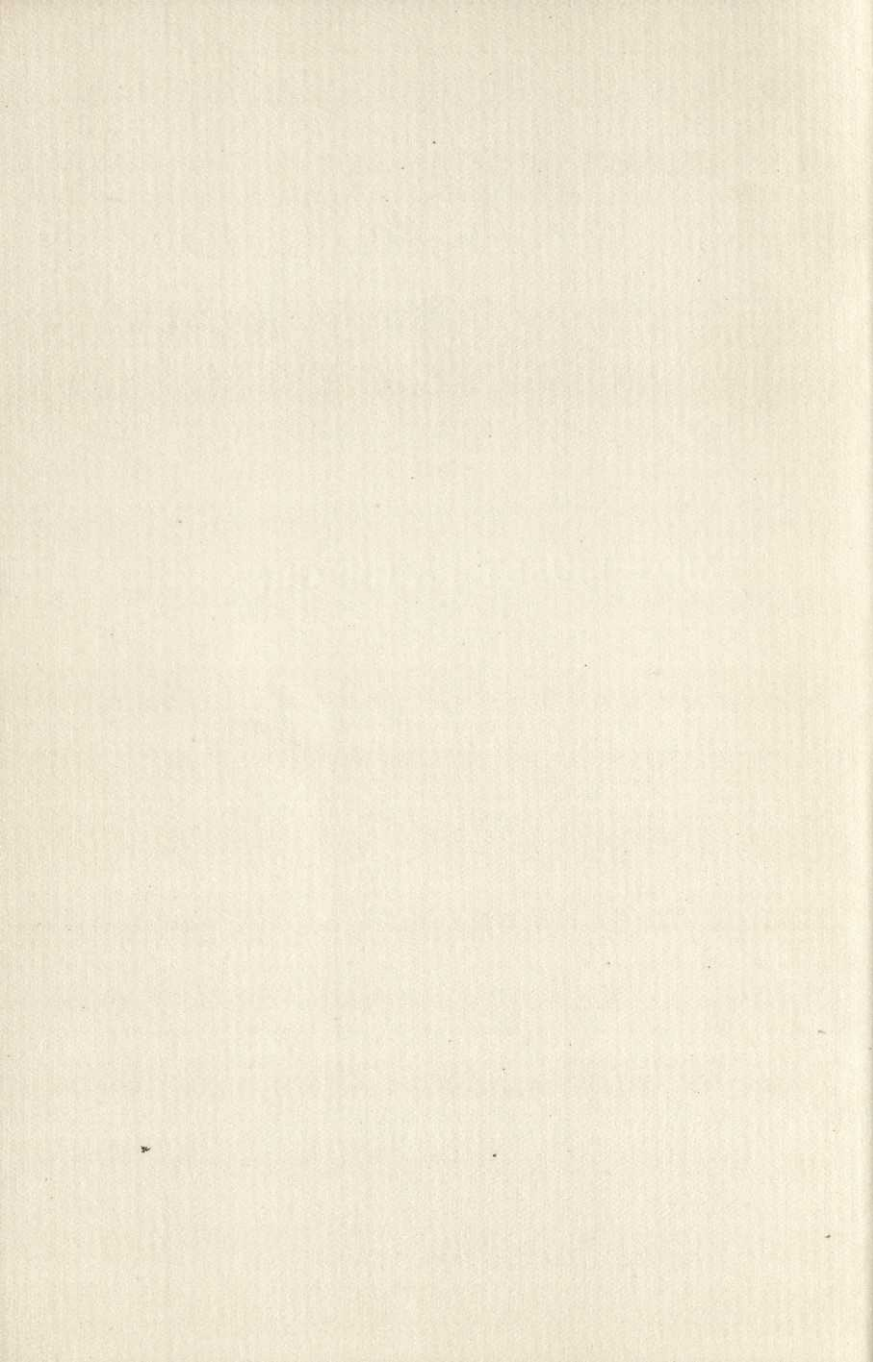
32
1775

Hans Berndtson
pessimisten?

från den mörkt- och
ljusstökådande
Hjinnu - färf.

7926,

MOT LJUSET PÅ BERGEN

KERSTIN SÖDERHOLM.

MOT LJUSET PÅ BERGEN.

HELSINGFORS
SÖDERSTRÖM & C:o FÖRLAGSAKTIEBOLAG

Helsingfors 1926
Frenckellska Tryckeri Aktiebolaget

I

HULDRAN.

Alltid skymde skogens grenar
dig till hälften
— fastän sedd, förblev du ändå osedd,
nära och försvunnen.
Dragen flydde undan mig
som vind och vildsnårsfärger.

Blickens skygga fåglar
kunde jag ej fånga.
Leendet var alltför nära
dagg och vildängsdofter
för att tydas.

Varelse av trädens värld,
av markens mossor,
lövens viskning
— aldrig löste vi din trolska gåta
— aldrig än vi tydde
ljungens bruna ord
och vilda lindens längtan
i ditt väsen.

MORGON I STAD.

Ett stort och lystet djur
nu långsamt vaknar.
Det ryter sakta,
sträcker sina lemmar
och gäspar tungt.

Det reser sig till hälften,
luften dallrar
av vågorna, som gå ut ur dess mun,
och alla gator, torg och gränder
snart fyllas kvavt av djurets andedräkt,
som sveper mellan husen.

Djuret piskar
med svansen marken,
lyssnar,
reser sig så helt
och ryter högt.
Som järntung vikt
dess ram är lyft,
det reder sig till kamp
och krossar lugnt
små kryp till stoft inunder sig
mot gatans stenar.

— I vitt och isigt sken
står dagen klar.

VITA NÄTTER.

TIDIG VÅR.

Ljuset skiljer sig från dunklet,
blir en låga,
kommer in till mig
och stiger fram till bädden.

Svala, mjuka grenar
röra vid min panna.
Vingslag susa.
Upp ur jorden stiga träd i natten.
Vita örter dofta över marken.
Över tröskeln träder hög och stilla,
lysande en tyst gestalt
och fyller rummet.
— Jorden lyssnar.

MAJNATT.

Allt därute
står i blind och stilla väntan.
Luften skälver glasklar
som med klang av spröda klockor.
Orden bli så stora,
som vi ropa till varandra.

Tankarna gå nya vägar,
knappast kända av oss ännu.
Som i dröm och genomskinlig klarhet
vandra vi och skönja icke stigen.
Marken tonar djupnande
för varje steg vi vandra.
Kvällen sluter
som ett vidgat rum
av tunn kristall omkring oss.
Längre bort och nära oss
vi se att tingen fjärmas.

JUNINATT.

Natten tassar utanför mitt fönster,
tittar lekfullt in under gardinen.
Gräs och buskar viska med varandra.
I de ljusa löven ilar det
och hagtornshäckens grenar
dallra till av oro.

Luftens alfer kittla oss
och drypa trollsajt i vårt öga
för att hindra slummern.
Ingen sover.

Ljuset tränger som en stråle
in i oss och tvingar oss att vaka
— se i nattens vita flöde bortom träd och kullar
— glida spända av den klara strålen
längre ut i rymden.

Gräsets doft och blåa skymningsdagern
under träden
bjuda oss till vila,
breda varligt ut sin matta under oss
och öppna lent sitt famntag.
Deras vaggsång
smeker oss i domning.
— Men den spända strålen i oss
bär oss långt från marken,
öppnar nya vidder för oss bortom ljuset.

Ovan träden stiger som en susning
från en kamp i luftens blekblå dager.
Juninatten kämpar
sval och oförsonlig,
aldrig ändad strid
emellan jord och himmel.

JULINATT.

Luften bär mig
mellan mark och himmel.
!Aldrig ha mig strand och skogar
varit mera fjärran
— burna liksom jag på lätta händer
ovan vattnen,
ovan markens sand och bergens mossa.

Mellan dem och mig
det växer fina strimmor
av ett dis, en dimma,
genomskinlig,
svepande omkring oss,
närmande mig till dem.

Doft av jorden själv,
som blott kan andas
— är för tung att andas,
kväver oss och pressar oss till jorden.
Fulla skålarna av mullens brygd
och luftens vita ånga
räckas oss,
men mäktade vi ej tömma.

Djupa bruset
bortom skogens furor
är för mörkt för oss
att kunna gripas,

är för stort att bäras i en mänska
— flyter som en ström omkring oss,
fyller oss med bävan.

Vita skenet
bortom hav och skyar,
vi blott ana,
genomglänsar oss
— oss lyfter på sin stråle.
Vi bli jordens klara dagg
och nattens vita anda.

GYLLNE MORGNAR.

Österhorisonten badar i ett guldhav.
Kyligt klar slår luften ut sin brygga
fram till den,
och spröda stämmor dallra över träden.
Mogna, gyllne ax jag plockat i min åker.
Varm och fyllig jord jag drack
i månskensklara kvällar.
Nattens kyla svalkade mitt väsen.

Men den främmande och tysta
örten, som jag väntar,
slog ej ut sin blomma.
Inga frön i groning
bida mer i mullen.

Gyllne lågar himlen över skogen.
Flammorna med brandgult sken
slå om min panna.
— Men jag lyssnar fridlös efter ekot
från en ton en vit och disig morgon,
som ej klingat.

Gula lågorna jag dricker,
gyllne glöden
genomströmmar mig
och breder ut sin klarhet.
— Men en fråga som ej funnit svaret
ropar än i ordlös ångest i mig.

NATUR!

Jag nalkas dig andlös
och böjer mitt huvud
mot stenen och mossan.
Du häver dig långsamt
— du väntar och tiger
— du lyfter mig stilla
och växer själv evigt.

YTTERST.

Störst bli synerna för oss,
när solen dalar.

Öppnas klyftans bråddjup tätt invid oss,
bäras vi av gudars händer.

När vår livstråd hårdast tvinnas,
lyfter den oss spändast emot ljuset.
Tvingas vi att andas under töcken,
dricka vi en genomskinlig eter.
När vi sluta ögonen,
vi hört det största ordet.

DEN STARKE

II

En natt kom han.

Han bar ingen segerskrud,
och hans panna var stungen av smärta
— men hans blick förmådde jag
knappt uthärda.

I hans gång var forsarnas jubel,
och moarnas hymner sjöngo kring hans steg.
Mellan träden lyste ett sken
om hans skuldror,
och där han gick,
såg jag marken höja sig under hans fot.

*

Han sliter mina vingar blodiga
och pressar om min strupe.

Må det ske!

Skär upp djupare såren,
och låt bloden rinna!

Blotta allt sönderfrätt inne
och låt stormen sopa rent!

— Äntligen stryka ishavsvindar om mitt huvud,
äntligen brinner det lågande eldar
om mitt bröst!

*

Det är aftonstilla i skogen,
och alla blommorna ha böjt sig till ro.
Fåglarnas läten bli entonigare och klarare,
och igelkotten har redan sökt upp sitt näste
— men ändå vet jag att han kallar mig.

Jag sitter vid en bäck,
och jag låter det kyliga vattnet
svalka mig efter min vandring.

Solen har sjunkit,
och jag längtar att känna det lysande skenet
från himlen i väster
smeka mig till vila invid bäcken.
— Men jag måste stiga upp
och gå dit han kallar mig.

Han tvingar mig fram över steniga marker
och ljunghedar, som äro täckta av ris.
Dimman höjer sig över myren
och sveper ett isande täcke omkring mig,
och mina fötter ömma av kvistarna
jag trampar på.
Men han skymtar framför mig
mellan granarna i skogen
— och jag måste gå dit han kallar mig.

En uv ropar som en fånge i själanöd,
och nära mitt huvud
stryka vingarna av en tjäder,
som flaxar upp i snåren.

Vägen blir allt oländigare,
jag snavar över vindfallen,
och mörkret faller tätt.

Och nu ville jag skrika högt,
för mina fötter blöda redan.

— Men då vänder han sig om och ser på mig

— och jag känner att jag måste brista i stycken,
om han befäller det.

— I glädje går jag vidare.

*

Tag upp en trampad duvkulla i skogen
och räck mig den,
att den må droppa hugsvalelse
från dig i min hand.

*

Han kommer emot mig i en riddares skepnad,
men han skrämmer mig mera än förut.
Hans ögon äro skärande ljungeldar,
hans leende är en svärdsegg,
som tvingar en till liv.
Kom mig icke närmare!
Hans blickar riva ut levande väv ur mitt inre.

Hans händer smula sönder
mitt hölje till stoft.
Kom mig icke närmare!
Människan, människan
— vi mäktar jag icke se henne
levande framför mig!

För första gången flyr jag honom
som jagad av demoner.

*

Han gick förbi mig på heden

— — —
Där rör sig en gigant eller ett vilddjur i mig.
Det vill spränga mitt inre.
Det vill bli vad jag inte är.
Det vill uppsluka mig själv,
för att jag skall kunna bli till på nytt.

Som en tung våg
vältrar sig jätten i mig
— ropande på luft.

*

Han sitter nedböjd under granarna,
och en halvkvävd suck
som av utsäglig nöd
tränger fram ur hans mun.
Men alla örterna omkring honom
resa sig på tå
och växa till på sina stjälkar,
när de hört honom.

*

Han höljer sig i smuts,
och i en tiggares dräkt
kommer han emot mig.
Han går böjd och oigenkännlig,
men hans ögon förfölja mig.
De ge mig ingen ro.
De borra sig in i mig som en bottenlös klagan.
De äro ett barns bön i ångest.
De äro ropande, sönderbräckta örter på ängen.
De riva undan mitt täckelse och min klädnad
— jag skakar som i frossa.
Fattig och naken står jag inför dem.
Och i andakt kastar jag mig ner inför hans ögon.

*

Han ligger på stranden som en ung triton
och ler mot alla blommor och blad.
Solskenet höljer honom
och återstrålar i floder från hans lemmar.
Han lyfter sin arm,
och en slända kommer skimrande
och sätter sig på den.
Och han ligger orörlig och betraktar den.

Då höjer den på vingarna
och snuddar vid hans tinning
och lämnar ett lysande stoft kvar på den
och svävar bort genom luften.
Men skogen andas liksom med lättare bröst än
förut,
och strandastern och säven
dofta ännu starkare i vattenbrynet.

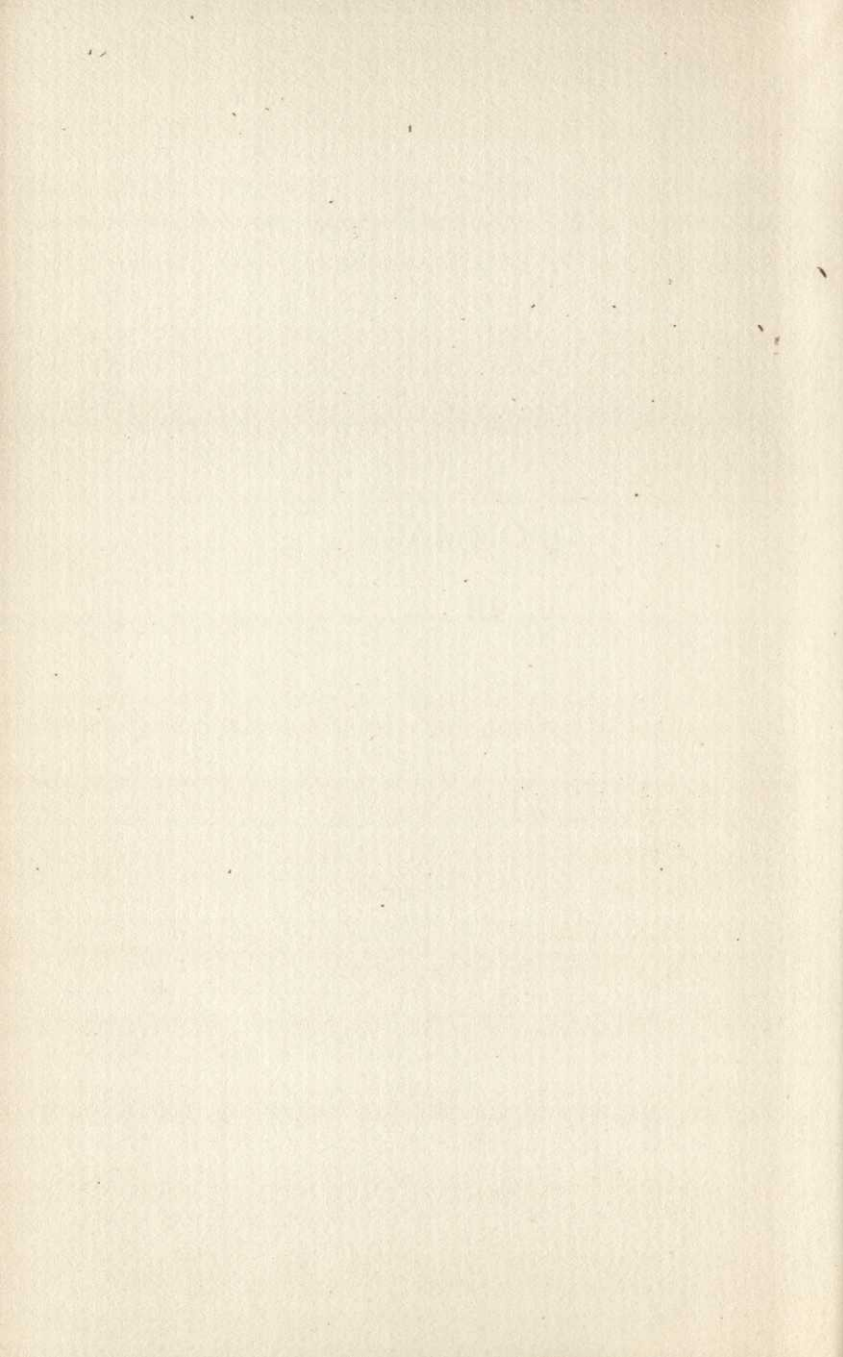
*

Det är skymmande höstkväll.
Han kommer långsamt emot mig
och stannar allvarlig och svart
mot himlarandens glöd.
Men hans väsen utströmmar viddernas frid,
och han räcker mig i handen ett litet ting,
som jag ännu ej kan se,
och lämnar mig igen.
Men i aftonskenets ljus blir jag varse,
att det är en blänkande klinga,
och jag vet att han menar,
att jag skall bära den
för att alltid vara hård mot mig själv.

*

DRÖMMAR

III

EN GRÖN SKEPNAD.

I

Jag ser en grön skepnad
i skogsdunklet.

Den glider som en åkervinda
mellan träden.

Den förlorar sig ett ögonblick
och kommer fram igen.

Den snärjer mig omotståndligt.
Nu ser jag hans ögon
glittra bland alarna.
De lysa i bärnstensgult
och de se på mig med en dovhjortsblick,
som jag inte kan utgrunda.
Han öppnar munnen
som för att tala
men svänger i stället handen
helt hastigt över huvudet
och rycker till sig några ekollon
och försvinner så bland träden.

II

Jag möter honom överallt
med en vessla i dag.
Hans oroliga ögon skifta med dagern,
och det lilla djuret är lika kvickt som han
att byta färg.

Han tar upp vesslan en stund
och låter den så ånyo
kila på marken bredvid honom.
Och allteftersom den snabbt buktar sig fram
mellan stenarna,
skymtar och försvinner han själv,
följande backslutningens enrisbuskar
och mosskullar åt.

III

Han har en månskära över pannan,
och på sitt bröst bär han
stora platta stjärnor.
Men hans klädnad är full av taggar,
och kring hans mun är ett tvivelsjukt drag,
som gör en ont.
Han slår sig ner på en trädgren
med benen korslagda
och vaggar där av och an.

Så tar han fram en luta
och spelar otydligt på den.
Små killingar dansa en ringdans
omkring honom
och i trädet ovanför
sitter en skata och ser på.
Då svingar han sig ner från grenen
och skakar sin luta i luften,
och alla killingarna förvandlas
till rödlysande dvärgar,
och han lockar dem till sig
med ett väsande läte
och försvinner med dem
in i skogen.

IV

Hans gröna rock skymtar fram i dag igen
mellan trädgrenarna.
Ett egendomligt fräsande i vinden
är det enda, som blir kvar efter honom.

Blixtsnabbt ilar han över tuvorna
och in i småskogen.

Nu ser jag honom ute på en klippudde
mot havet.

Han strör ut brödsmulor
för måsarna
och drar upp fiskar ur djupet
med ett blänkande nät.

De silvervita fjällen
sticka mig i ögonen,
men han tröttnar aldrig
att dra upp nätet på nytt.
— Då kastar han på engång
det ifrån sig
och vänder sig mot skogen
med en gäll vissling,
och en gammal älg
kommer med betänksamma steg
ut därifrån.

Och han vinkar till sig
en flock sidensvansar
och stiger upp på älgen,

och åtföljd av fåglarna
rider han därifrån.
Och vinden mellan träden
ljuder som ett egendomligt knastrande
efter honom.

ETT ORD.

Jag går och söker ett ord,
som jag har tappat bort.
Jag vet inte längre hur det låter.
Jag vet bara

att jag hörde det en dag i vårningen
mellan hasselbuskarna,
när löven ännu voro små som grodder
— och engång, när alla lönnarna tiga
en sommarkväll
skall det komma igen.

DET STÅR EN ANGEL —

Det står en ängel vid min bädd
— en kall och stum.

För varje gång jag vänder mig i plåga,
han stelnar ännu mer.

Han tränger som en borr i mig
och skruvar mig vid bädden.

Jag ville ropa,
men hans ögon förinta varje ord
ifrån min mun.

Jag ville dö —

Då lyfter han sin arm
och stelheten ger vika.

EN SOLBLOMMA.

En stor, lysande solblomma
kommer vandrande längs vägen.
Hon bekymrar sig icke om gräshoppan
som stannar och slutar att sjunga,
när den ser henne.

Inte om skalbaggen,
som vänder på sig
för att fånga de mest glänsande strålarna
i sin sköld.

Inte om sländan,
som flyger så nära den kan
för att begära några guldstänk
från henne för sina vingar.

Hon breder bara lugnt ut
sitt gula flöde över marken
och vandrar obekymrad
vidare längs vägen.

ETT ANSIKTE.

Jag ser ett ansikte
bakom en mask,
men ögonen tränga ut genom masken.
De bända på den,

den höjer sig litet,
och det öppnar sig smala springor
under den.

Nu måste det ske!

Men allt är stilla,
och masken sluter sig igen
och ligger orörlig,
som den varit.

Det rister i väggarna,
och atmosfären skälver
som om något vore när.
Ögonen arbeta sig ut
ur sina hål.

Man känner luftdraget av en ny varelse,
som andas.

Det är som om golvet sviktade —

Masken bågner —

Nu måste den brista —

Men på engång blir allt åter stilla,
och alla ljud dö bort.
Och masken sjunker tillbaka
och sluter sig igen.
Och ansiktet försvinner
ur min åsyn.

TANKARNA KLIBBA —

Tankarna klibba som lim vid hjärnan.
Inne i mig bildas ett stort tomrum,
och någonting mal gång på gång
ånyo samma mäld.

I natt smyga bleka djur
omkring huset.

Jag vindar mig omkring mig själv
och söker bli fri mig,
men kan inte lösa upp nätet,
som jag är fången i.

De bleka djurens ring
blir trängre och trängre
omkring huset.

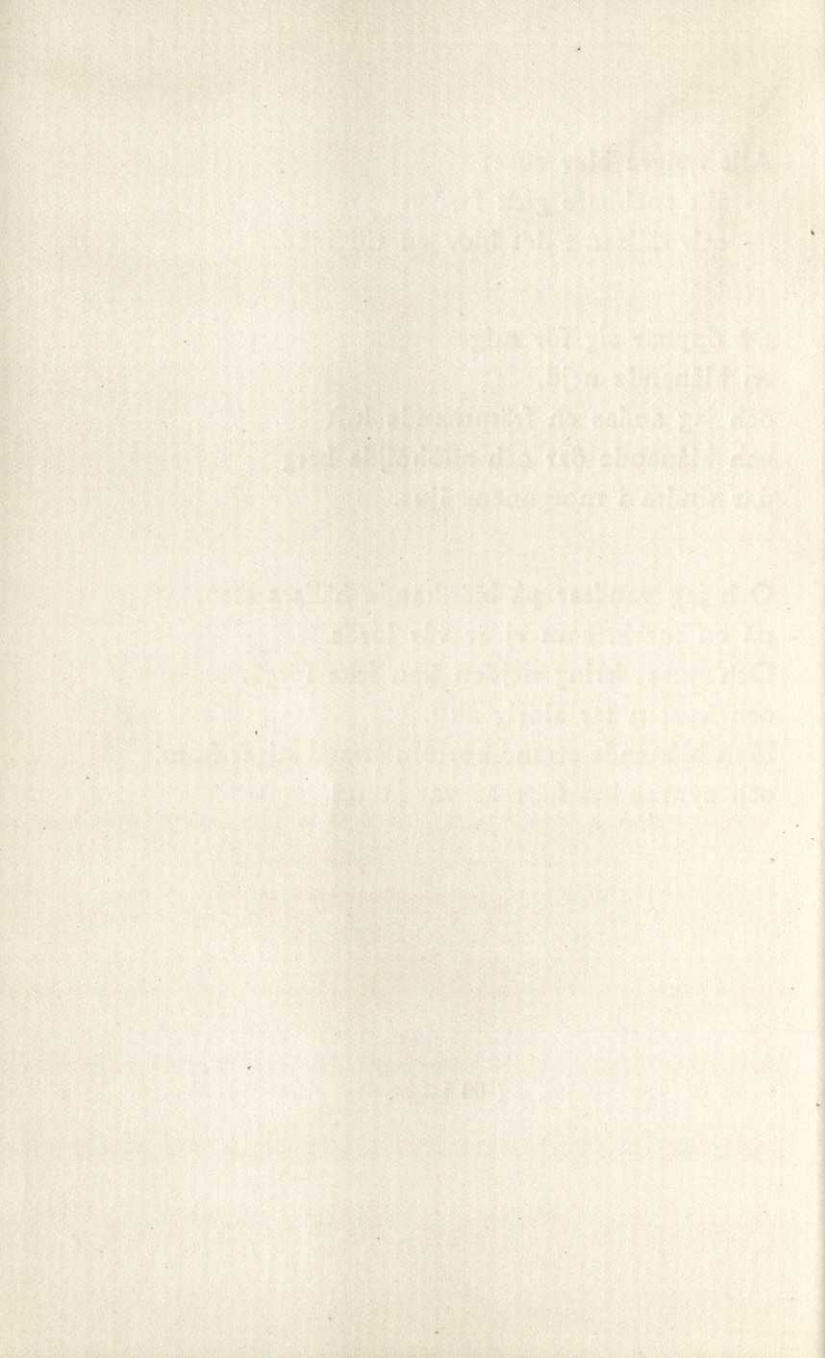
ETT BLÅNANDE LAND.

Jag reste med iltåg
i ödemarksland,
och skogen var tung av sus.
Det mörknade kring leden
— det tätnade i snåren.
Det syntes ej människor,
ej odlade fält,
och icke en rök från en härd.

Allt tyngre blev suset
— allt snabbare gick färden
— och sällsamt det blev en till mods.

Då öppnar sig för mig
en blånande nejd,
och jag andas en främmande luft
och blånande öar och snöhöljda berg
där tindra i morgonens ljus.

Och jag vandrar på blänkande hällars sten,
på en mark, som ej är vår jords.
Och ljuset kring nejden kan icke förgå,
och kusten tar aldrig slut.
Men blånande strand bortom strand stiger fram,
och synranden fjärmas var stund.

IV

DITT LEENDE.

Ditt leende är inte som andras.
Du är borta från dig själv
och från oss, när du ler.
Det faller som ett sken ur ett fjärran
över dig, då du ler.
Du rör med din lättaste andning
vid tingen, när du ler.

BORTOM SMÄRTAN.

Bortom smärtan är all rymden högre.
Längre tränger smärtans röst i natten.
Djupare vi se i tingens töcken
genom smärtan.
Smärtan löser bindeln från vårt öga.

INGA STIGAR —

Inga stigar äro trampade av oss båda,
och dina ljus tändes långt ifrån mig.
Aldrig rörde jag den strand,
där din farkost ankrat

— men din smärta rinner som eld
genom mina ådror,
och jag ängslas till blods
för var köldens skälvning
jag ser genom din kropp.

UPPVAKNANDE.

Jag har sett mig blind
i ett avlägset ljus.
Ännu finner jag icke mark eller fäste,
där jag vandrar.
Men småningom sprider sig
dagens trevande sken
åter kring mig
och leder mig fram.

FRÅN BERGEN OCH DYNERNÄ.

PÅ BERGEN.

Jag andas skogen och rymden
— och är ändå hungrig.

Jag dricker solljus och havet
— och är ändå törstig.

Jag hör bränningens rolösa slag
— och vill ständigt höra mer.

— Och genom min själ
vandra vindarnas gestalter
i ett tidlöst tåg.

PÅ MON.

Jag vill vara så tyst,
att skogarnas ljung
kan susa genom mig.

Jag vill vara så grå,
att stenarnas högtid
kan tala ur mig.

Jag vill vara så stilla,
att tallarnas rot
kan växa genom mig.

— Storm, rista in ditt tecken
i min själ!

Jag är tillräckligt bar
att kunna ta emot det.

PÅ DYNERNÄ.

Här slockna alla färger.
Här utplånas alla former.

Här röra vi ej tingen
— här tar varje önskan slut.

Här är solskenet så vitt,
att var yrsel försvinner.
Här är det så tomt,
att man äntligen är färdig
att mötas av evigheten.

STADEN.

Här leva och dö alla på varandra.
Här kedjas de vid varandra
som fångar.
Här krypa de under och om varandra
i gatans göl.

Här bygga de torn på torn
på varandras själar.

Här rinner underjordens blod
genom våra ådror.

Här blänker rymdernas stjärnskott
genom båglampornas ljus.

Här skummar själarnas vin
jäsande över sina bräddar,
och här är anden så bottenlöst törstig,
att den aldrig kan få nog.

Här svikta alla murar
mot oändlighetens marker,
och här slå portarna igen
för vårt brinnande begär.

Här malas vi lemlösa och hudlösa
under kvarnarnas valsar,
och här växer den skiraste blom
i mänskohjärtats djup.

Här samla vi på själarnas slagg
tills vi digna under bördan.

— Här lyser evighetens stjärna
ur rännstenarnas dy.

NATUREN.

Du ropar i vårt hjärta
ord som vi icke känna till.
Dina gåtor äro tallarnas fröstoff
och svalornas dun.

Tjärblomstren på bergen
äro våra facklor,
pyrolan i skogen
är vår vita undrans ord.

Vi plocka våra drömmars frön
från darrgräsets vippor.
Vi gömma vår besvikelses tagg
under strandsävens rot.

Genom videsnårens skymning
går vår vandring mot det tysta.
I klipphällarnas skrevor
växer vår förtröstans röda ört.

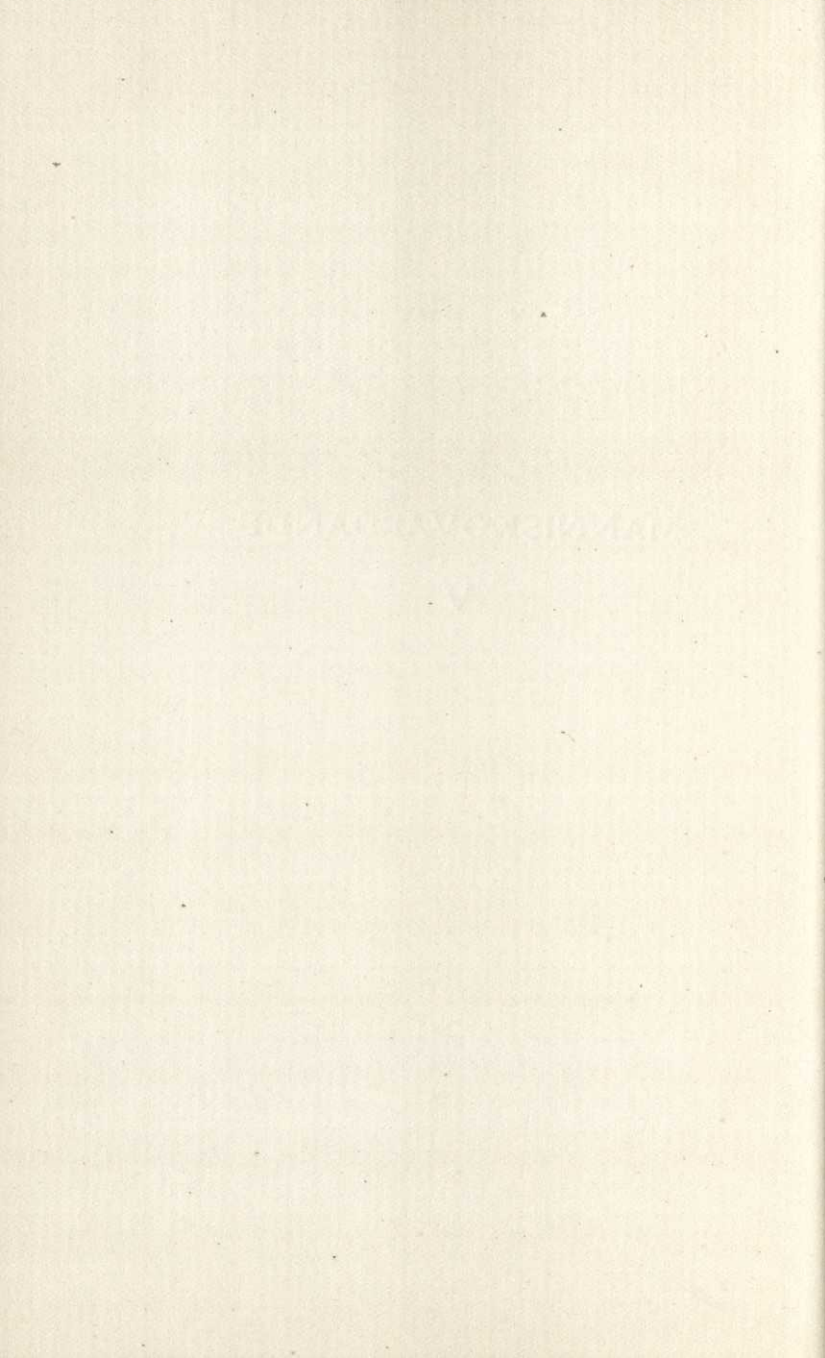
Du bär oss på skyarnas segel
över jorden.
Du kastar oss som hjälplösa flarn
utför fjällväggarnas stup.

Din ensamhet är så stor,
att vi förvillas i den från oss själva.
Din ensamhet är så rik,
att den doftar med sällsamma blommor kring
vårt hem.

Du skakar oss i vanvett
under höstnätternas stormvrål.
Du för vårkvällens tigande oändlighet
in i vår själ.

MÄNNISKOVÅRDANDE

V

ELDVANDRING.

Öken, öken, så långt ögat når,
och över mig intet annat
än himlens oändlighet!
Så ensam vill jag vara
med dig,
jord,

att icke en dammsky
grumlar viddernas klarhet,
och icke ett levande strå
bryter vår gemenskap!

*

Ett gnistregn på mina skuldror
och över mig himlens öppnade gap.
Ett tordön skakar marken under mina fötter,
och luftens tunga molnvägg
rämnar för en blixtnedslag.
Över mitt huvud kämpa blåsvarta örnar
ett envig,
och skriet från deras strupar
skär som glimmande hugg
genom ovädrets dån.

Hetare bränner sanden.
Gnistornas eldregn faller allt skarpare —
men jag känner ingen sveda
och söker mig blott längre
in i deras eld.
Tordönet kommer närmare,
och bergväggarna svikta,
— men jag rör mig i deras hägn
som vandrade jag under träden
i skogen en sommardag —

*

Karga klippor omkring mig
och rödbrända stäpper med styvnat gräs.
Här ligger graniten barast
och ropar sina ångestord mot skyn.
Här famna storm och jord varandra
mest oförmedlat,
här är solen mest brinnande skarp.
Här är stäppvinden hetast,
här ropar sanden torrast efter regn,
här vrider sig marken hungrigast
i olust och plåga.

*

Blommande kaktusväxter lysa omkring mig.
De brinna i mitt blod.
De jubla i mina lemmar.
De sjunga sina solhymner i min andedräkt
Ett brandgult sken flyter ur mina ådror,
och marken andas glödande dofter
var jag går.

Från molnen falla purprade droppar
över mitt huvud,
och skimrande fåglar
fladdra mellan buskarnas blad.

Jag bär flammande kungsljus
i mina händer
och solstrålarnas flöde
fyller rymden som ett brinnande hav.

*

Ett lejon står bakom mig.
Det slår sina ramar omkring mig
och andas över mitt huvud.
Det har självt gått in i mig.
Jag skall slå med dess tassar,
jag skall speja med dess ögon,
jag skall ryta med dess gap.
Jag skall bryta ner varje stängsel
med dess vilja!
— Sin härskarmakt har det andats in i mig.

*

Högst uppe på klippbranten
växa några snöljiljor,
stela som vitnade kristaller.
Sylvassa tistelsnår stänga vägen till dem,
och taggiga lianer
snärja mig vid vart steg.
Men jag bryter sönder snåren
och mejar ner lianerna,
och från klippspets till klippspets
stiger jag uppåt,
till dess snöljiljornas kalkar
i smärta och svidande lust
röra vid min kind.

*

Där ropar en ofödd i mig.
Han vänder sig i vända.
Jag kan ännu icke se honom.
Han är större än jag.
Han när sig av mig själv,
men växer ut över mina gränser
— och först när han blir till
kan jag själv förverkligas.

Han har ännu ej fått luft
och han flämtar efter andan.

Ett dovt mummel hör jag i mig
från en ofödd
— dag och natt.

*

Jag vill plocka glödande alpljung
från morgonrodnans flikar
och stryka de ulliga molnens mantlar
med min hand.

Jag vill söka gnistrande kristaller
från fjälltopparnas isbräm
och dyka ner till skogstjärnens botten
för att finna sagoliljans frö.

Jag vill glida med svanarna
genom lufthavets rymder
och följa tidvattnets bränning
mot korallernas rev.

Jag vill skälva med solstrålen
i skylösa riken
och sväva med doften
över ängarnas blom

— — — — —

*

Jag brinner som en outsläcklig låga.
Jag brinner själv ner
och brinner av mig själv.
Jag förvandlas från ögonblick till ögonblick.
Jag flyger som en tändande gnista
från buske till buske
och sätter den i brand.
Jag är en eldhärd
och hör aldrig upp att förtäras.
Jag vill föda och födas ånyo
ur min egen låga.

*

MOT ISEN.

Jag vet att någon söker mig.
Jag känner henne ännu icke.
Spänningen i luften ger vika,
och färgerna på ängen blekna och bli grå.
Hon är i suset omkring mig
— hon rör sig i trädens vaggning vid min sida.

Vågorna brusa avlägsnare,
och solskenets brännande hetta mattas av.
Hon andas som en frostig vindkåre
över allt levande
— men ännu ser jag henne icke.

Nu hör jag klirret av hennes steg,
och det låter som bristande glastunn is.
Hennes klädning sveper förbi mig,
och flicken av hennes slöja
kyler mig som en kall dagg.
Allt stelnar vid hennes beröring,
och marken är täckt
som av silvervitt rim.
— Men ändå följer jag henne alltjämt.

*

I dag ser jag hennes leende.
Det bryter sönder fina blomstjälkar i mig,
och doften från mina skogsviol
strömmar icke mer.
Hon räcker mig några stjärnbräckor
från de översta fjällen
— men de vålla mig brännsår
och glödande sting.

*

Jag strävar uppför en gletscher.
Den blir allt glansigare och halare
ju längre jag kommer.
Men hennes skarpa, säkra fotspår
vägleda mig.
Luften blir allt isigare,
och jag måste stanna
för att kunna inandas den.

Till slut är det som ville jag sprängas
för varje andetag,
och jag är som styvnad till en känslolös sträng
— men ändå strävar jag oavlatligt vidare.

*

En stor genomskinlig irisblomma
växer bredvid henne.
Den blir allt vitare
ju mer hon andas på den.
Till slut sträcker den sin stängel,
bristfärdigt tunn,
som en silvervit strimma mot skyn.
Och då försvinner den helt för mina ögon.

*

Hon ser ut över nejden,
och hennes närhet ger allt en kristallisk skärpa,
som det inte förr har haft.

Men nu vänder hon sig mot mig,
och från hennes ögon utgår en bländvit stråle,
som tränger som en pilsudd in i mig,
och jag vet, att den vill träffa den ofödda
jag bär i mig.

Och jag gömmer mitt ansikte,
och i våldsamt fasa
vänder jag mig ifrån henne.
Men hon håller mig blott fastare kvar,
och jag kan icke fly henne.

*

Riv ut en planta ur mitt hjärta
och trampa på den,
att den icke mer kan skjuta skott!
Kväv det livsfrö jag gömmer
mellan dina händer,
att det aldrig kan få liv!
Härja till ödemark allt vad jag bär på

och låt mig stelna till som en frostklar bågare
kring den tomhet som du velat!

— Då vänder hon sig för första gången
i smärta ifrån mig
och lämnar mig allena.

*

Jag ligger sanslös på marken,
och mörkret tätnar som en mur omkring mig.
Men jag vaknar upp igen,
och hetsad av ångest reser jag mig
och irrar omkring för att söka en ljusstråle,
som kunde leda mig ut ur natten.
Och jag vet icke vad jag vill
och var jag hör hemma.
Jag vet blott, att jag måste ut
ur detta kvävande fängelse,
som hotar att strypa mig.
— Och besinningslöst hastar jag vidare.

*

Jag kommer till en öppen plats,
där marken är svedd
och knotiga livlösa tallar
sträcka sina grenar runtom,
och där ser jag henne åter.
Men jag ryggar tillbaka i fasa,
för i ett nu fördunklas hennes sken
och jag känner henne inte.
Jag ser en främmande, sårmärkt kropp
vrida sig på marken.
Jag ser mörka odjur slitas om henne
och ser henne kämpa mot drakar och demoner
och blöda för deras bett.

Och förlamad och isad står jag bredvid
och ser hennes strid.

Och det skymmer igen,
och jag hör endast dova stönanden
och avbrutna rop
och ljudet av kämpande lemmar.

Och ånyo är allt mörker och tystnad
omkring mig.

*

Solen har gått upp,
och jag ser henne sitta på en klippa
i ett bländande sken,
och åter är hon främmande och avlägsen
från levande och döda.
— Men då och då går det som en brandgul flamma
igenom hennes kropp
och hon skakar vid dess ringling.

Men hon tyckes mig genomskinlig,
och jag ser som i en spegel
allt som försiggår i henne.
Och jag förundras igen,
för jag ser andra liv vecklas ut
och främmande öden fullbordas inom henne.

Jag ser andra mänskors ögon tändas och brista
och nya liv födas och förgå.

Jag ser armar som blöda i sin kamp
och sträcka sig mot ljuset
i förklaring och längtan.

Jag ser kroppar som förvandlas
i salighet och skräck.

Jag hör ett avlägset jubel
ur hundrade strupar
och ett skärande ve
som ur bottenlösa djup.

På sina händer bär hon främmande väsens
blomning,

och på sina läppar har hon samlat
deras bitterhet och lust — —

— — — — —

Men på engång slå lågor upp i hennes blick,
och hon stryker allt levande ifrån sig.
Och hon reser sig som i ett titaniskt trots,
och gestalterna försvinna,

och skenet är förbleknat,
och hon är ensam kvar.

Hon vacklar och griper efter stöd,
men faller till marken.
Och hon förvandlas igen
och mister sin skepnad
och kämpar som en sönderfallande
för att finna sin gestalt,
men når den icke.

Och andlös står jag bredvid
och väntar hennes undergång.

*

Då lyser hon plötsligt upp,
som om hon brann.
Jag ser gnistor flyga ur hennes ögon,
och hennes armar sträcka sig
som eldslågor mot himlen.

Kring skuldrorna stå vitgula flammor,
och från hennes lemmar faller det,
som stora flagor av vitnad aska.
Men genom henne själv går en ilstöt,
som kommer mig att rista i grunden
— och då rämnar på engång
hennes yttre gestalt,
och som skrumpna blad
faller hennes skal ifrån henne,
och bländande vit står hon
i sin slutliga skepnad framför mig.

Och nu ler hon,
och hennes leende lyfter
alla valven över mig.
Och luften är lättare
än eter att andas,
och den bär mig på sina vingar
ovan marken.

✻

Jag ser henne som en vit nejlika
med armarna sträckta,
och från dem flyga vingade väsen,
och nya blommor födas
som glimmande gnistor ur hennes hud.
Men stundom är hon borta
ur min åsyn.
Och jag ser, att hon förintat sig själv,
men blir till på nytt för varje sekund.
Och hon är närvarande,
synlig och osynlig,
men alltid gestaltlös,
och hon föder liv på liv
ånyo i det eviga.

*

INNEHÅLL.

	Sid.
I	
Huldran	7
Morgon i stad	9
Vita nätter:	
Tidig vår	11
Majnatt	13
Juninatt	15
Julinatt	18
Gyllne morgnar	21
Natur!	23
Ytterst	24
Den starke. II	29
Drömmar. III	
En grön skepnad I—IV	45
Ett ord	51

	Sid.
Det står en ängel —	53
En solblomma	55
Ett ansikte.....	57
Tankarna klibba —	60
Ett blånande land.....	62

IV

Ditt leende	67
Bortom smärtan	68
Inga stigar —	69
Uppvaknande	71

Från bergen och dynerna:

På bergen.....	72
På mon	74
På dynerna	76
Staden	78
Naturen	81

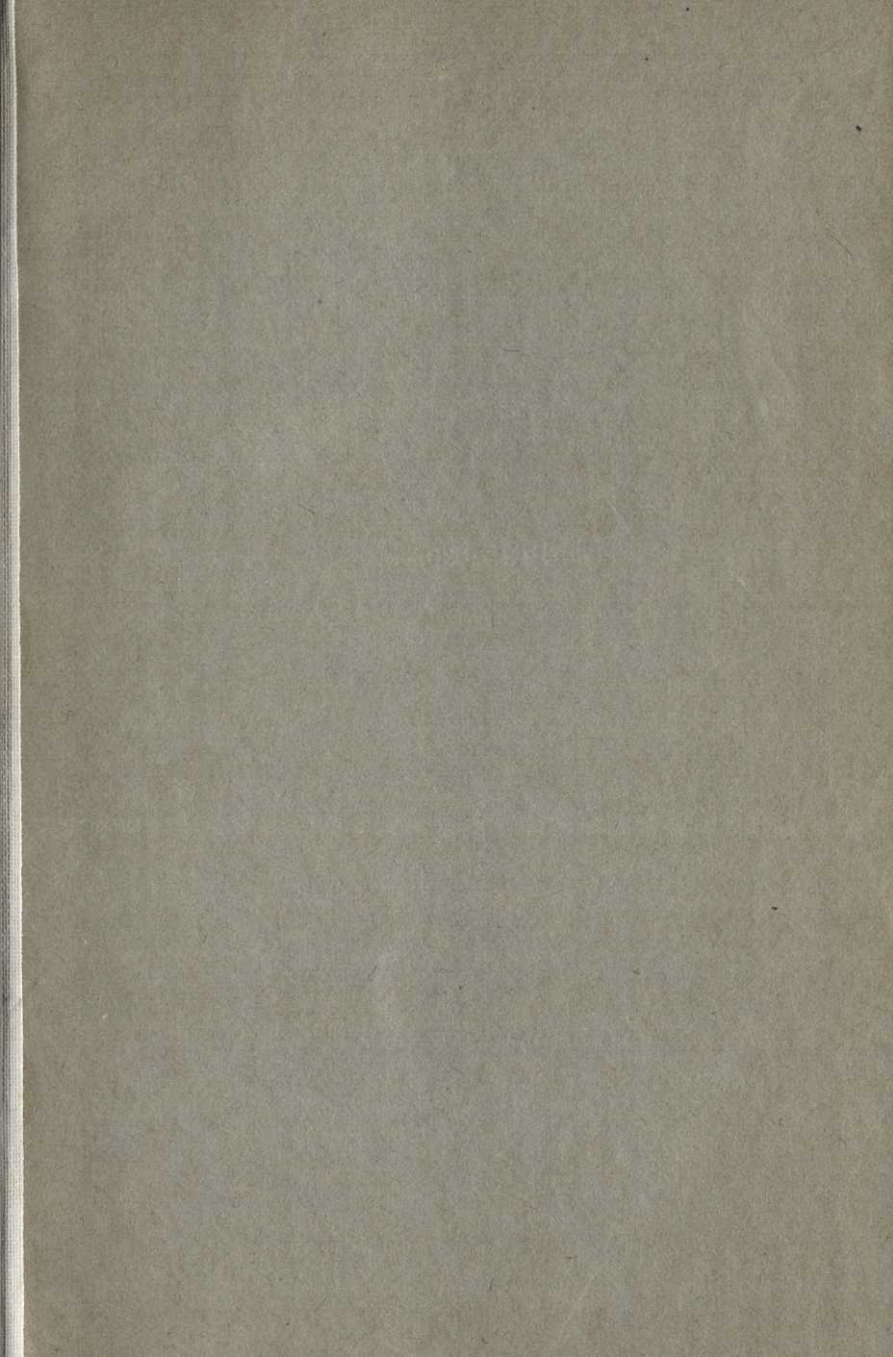
Människovardande. V

Eldvandring:

Öken, öken —	87
Ett gnistregn på mina skuldror —	89
Karga klippor omkring mig —	91

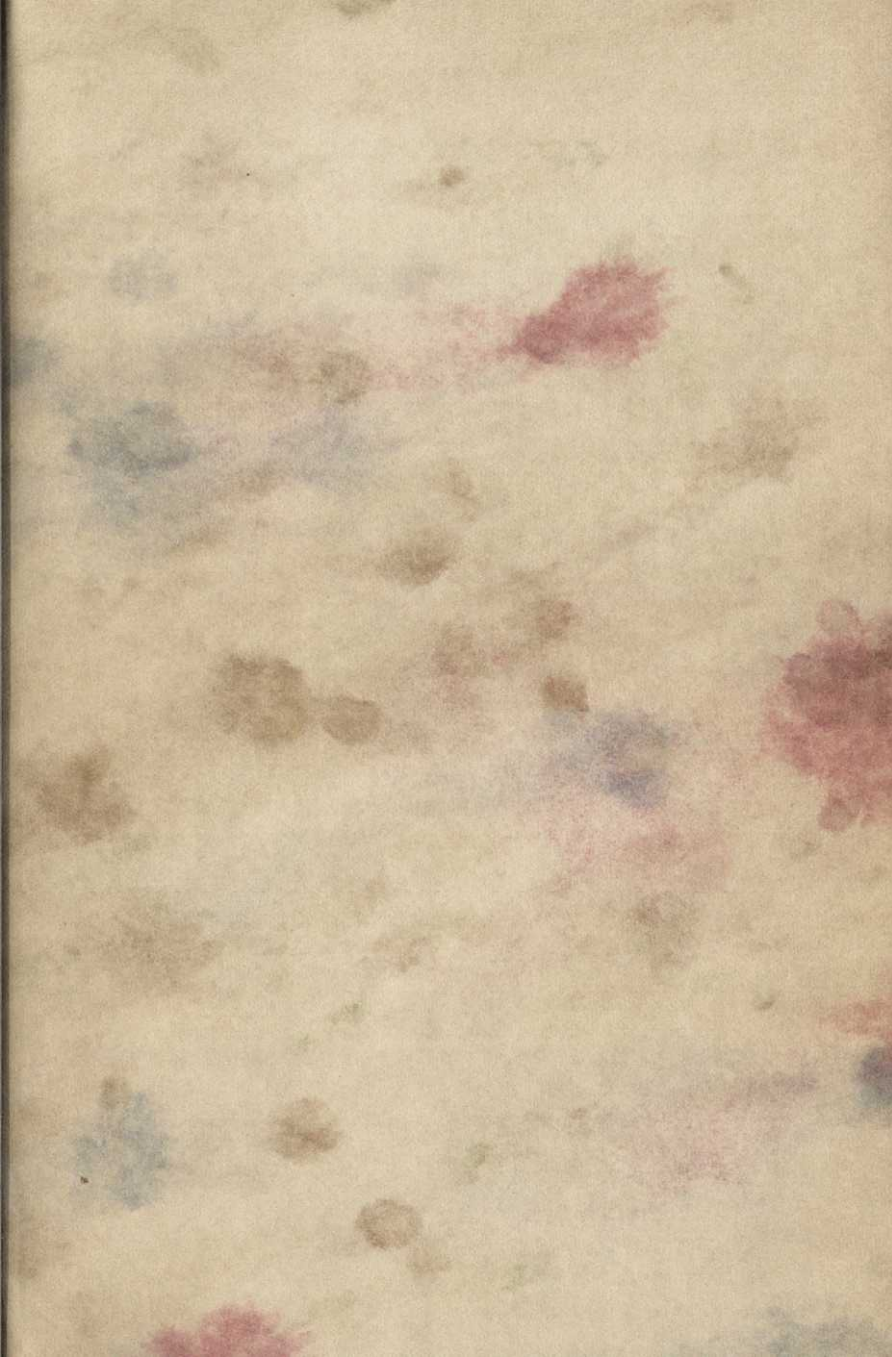
	Sid.
Blommande kaktusväxter —	92
Ett lejon —	94
Högst uppe på klippbranten —	95
Där ropar en ofödd —	96
Jag vill plocka —	98
M o t i s e n	101

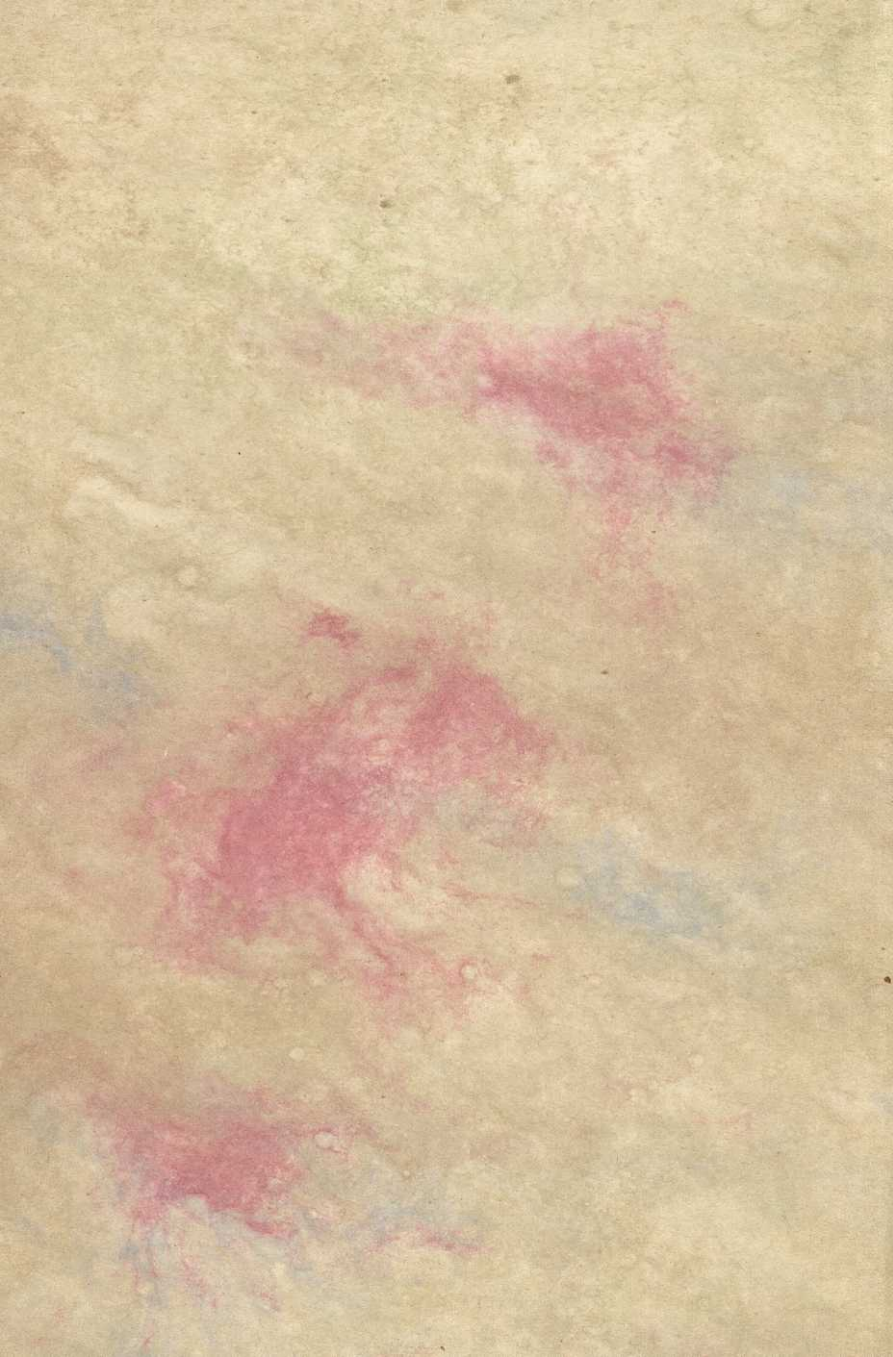
Stads $\frac{6}{2}$
88_K

PRIS: 30: —

15 —

6000070592

Göteborgs universitetsbibliotek

1.70

JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

